DE VERJAARDAG

door Han Hage.

Boem! De huiskamerdeur vliegt open, 't is alsof binnen alles opleeft, alsof 't vuur genoeglijker knettert en knappert, alsof de oude klokgemoedelijker tik-takt, alsof de met groen versierde stoel in den hoek een zucht van verademing geeft na de lange, ongewone stilte in 't vertrek.

De tweelingen: 'n stevige, ferme jongen met ondeugende bruine kijkers, en 'n klein, fijn, teer blond meiske met 'n pop moederlijk in haar armen, komen binnen door de wijdopen deur. Nieks arm rust broederlijk beschermend om Nels schouder . . . . . 'n Beetje teleurgesteld kijkt hij rond in de leege kamer.

gordijn. Ja, 't kind slaapt, en voldaan draait ze zich om naar Niek's kant:

„Ooo Niekje, dat mag niet!"

„Sst, niks zeggen, hier!" Niek grabbelt nog een paar biscuitjes van de schaal en stopt ze Nel die half tegenstribbelt in den mond.

„O jô, daar komt iemand!" en Nel wordt tegen wil en dank door haar sterkeren broer meegesleept onder de ouderwetsche groote huiskamertafel, waar ze als twee angstige vogeltjes zich tegen den zwaren driepoot drukken, glurend onder den tip van 't pluchen tafelkleed naar de deur vanwaar 't geluid van naderende voetstappen wordt gehoord.

't Is Jo, de jarige, gymnasiast van veertien, zich voelend, in zijn waardigheid van nu vijf vreemde talen te leeren:

„Niemand?" 'k dacht, dat 'k de tweelingen hoorde!"

Niek en Nel, onder de tafel, zitten stil, als muisjes.

Jo draait zich om, maar ontdekt op 't laatste moment de koekjes, zijn koekjes, proeft er een en keurt, al etend: „Fijn, net die we op de tennisclub ook altijd hebben! — Hoe laat is 't? kwart voor!... Beroerde vent om me nou „Gauw, kind, hier! Mee in 't hol!" Niek krijgt pret in 't geheimzinnige spel, trekt Nel weer mee naar hun schuilhoekje.

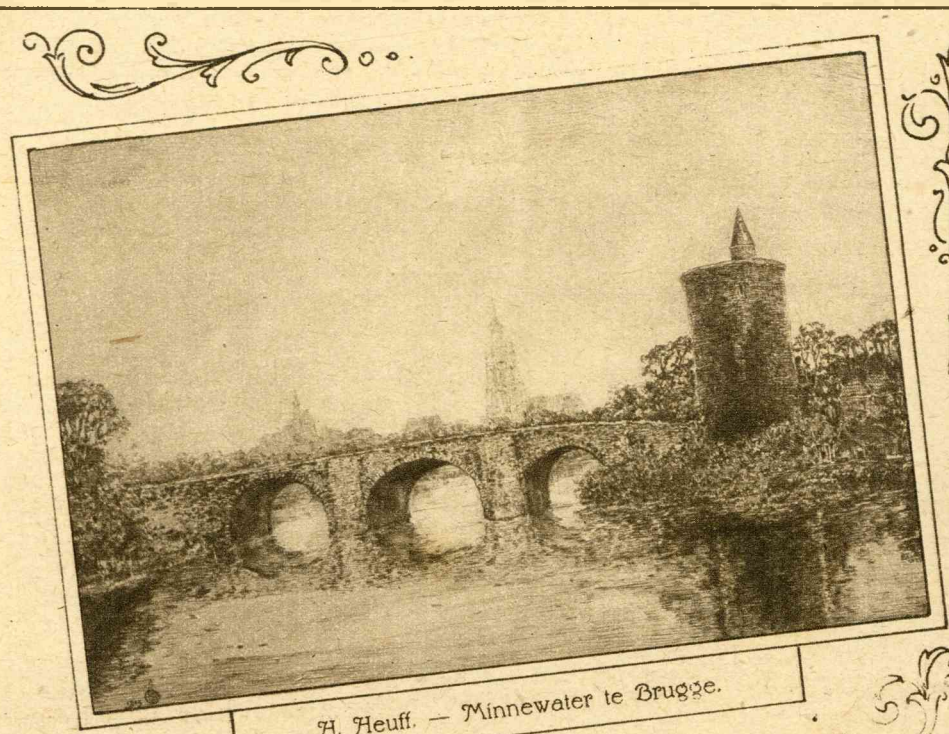
Moeder komt binnen, een open brief in de hand.

Ze blijft staan onder de lamp en leest; 't gezicht klaart op: Tot zoover is alles goed gegaan, — maar nu 't laatste deel van de thuisreis, met al die mijnen. En dan in dit ellendig jaargetij!

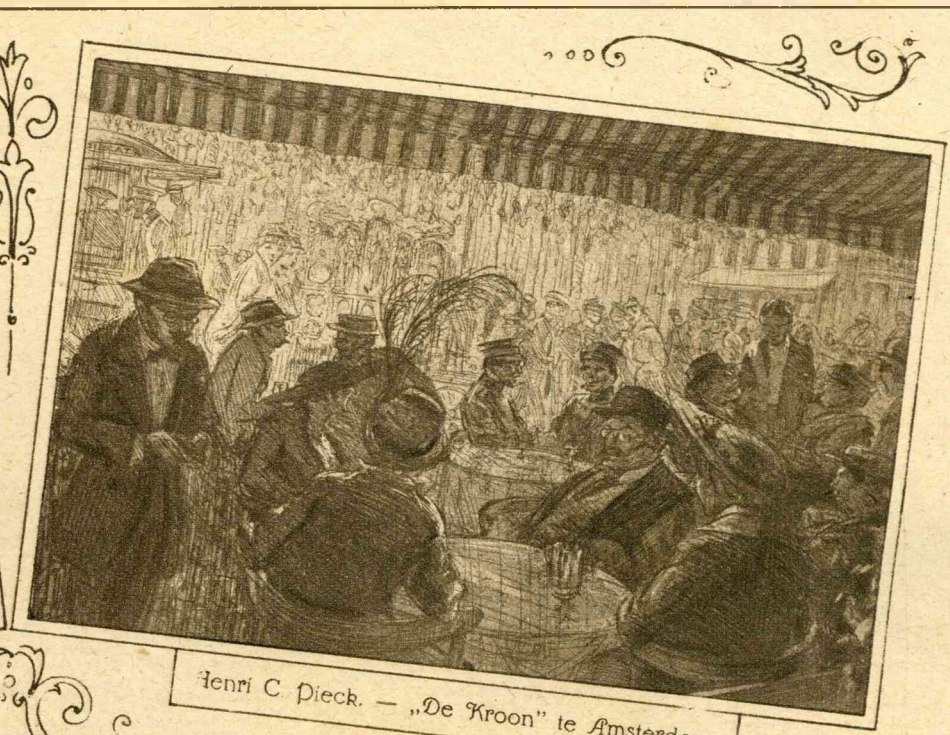
Zuchtend leest ze verder en denkt onderwijl:

Die verantwoording voor honderden menschen in deze omstandigheden; 't is haast te veel voor een mensch. 't Is geen werk gezagvoerder te zijn, tegenwoordig.

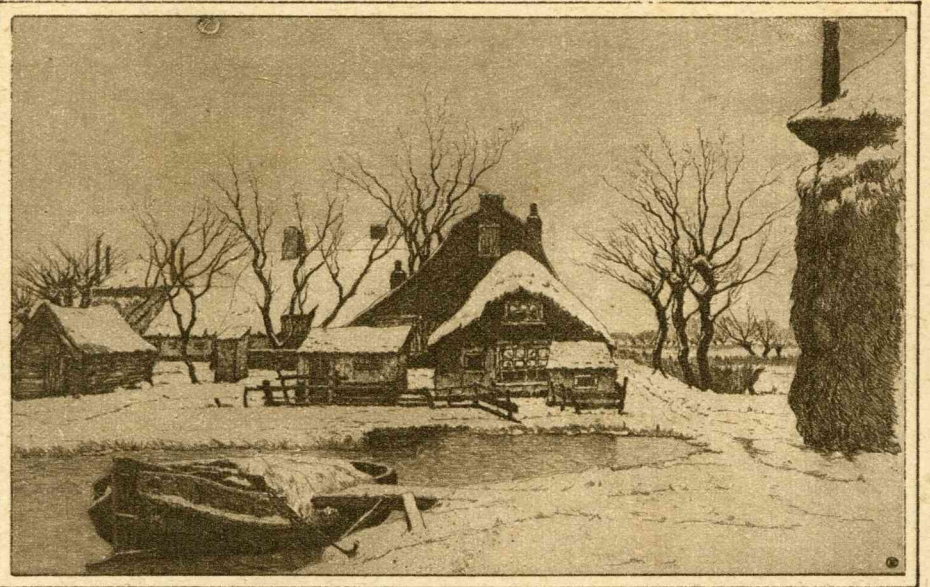
Maar ach, 't zal ook dezen keer wel weer goed gaan. Met eenige dagen na aankomst van den brief hoopt hij binnen te zijn... Zichtbaar zich verzettend tegen de zorg, vouwt ze den brief weer in 't sleutelmandje, maar ze vervalt weer in haar denken, schikt werktuiglijk de gordijnen recht, staart de kamer in. Haar oogen glijden over tafel en den koekjesschotel. Ineens is ze weer huisvrouw en moeder der kinders die straks feest zullen vieren: Hoofdschuddend beziet ze

H. Heuff. — Minnewater te Brugge.

Henri C. Dieck. — „De Kroon" te Amsterdam

G. de Zoete. — Wintergezicht.

Aug. Lücker. — Winteravond.

Wij ontvingen van den heer G. A. Kottmann, kunsthandelaar, Daguerrestraat 20, Den Haag, een exemplaar van de door hem uitgegeven „Etsportefeuille 1917", inhoudende het viertal etsen, dat wij hierboven reproduceeren. Het doel der uitgave van deze etsportefeuilles, waarvan voortaan elk jaar een zal worden uitgegeven, telkens met een nieuwe collectie genummerd 1—100, is het algemeen publiek iets moois en goedkoops te geven, om daardoor den verkoop in etsen te bevorderen. Wat het eerste betreft, kunnen wij verklaren, dat de heer Kottmann o.i. is geslaagd. De etsen voldoen werkelijk aan hooge eischen van techniek en artistieke opvatting; en goedkoop zijn ze eveneens, want in de keurig uitgevoerde portefeuille kosten zij slechts gezamenlijk f 40.—, terwijl de prijs per ets afzonderlijk, zeker f 15.— of f 20.— zou moeten bedragen. — Wij wenschen den heer Kottmann met zijn kunstzinnige uitgave veel succes.

„Hè, is er nóg niemand?"

Nel, zorgend, klein moedertje van acht jaar, antwoordt wijs: „Gelukkig, dan kan ik Toosje nog gauw naar bed brengen" — en dan, waarschuwend vragend naar Niek:

„Toe, Niek, doe gauw de deur dicht, 't is veel te koud voor Toosje."

Niek, uit de hoogte, minachtend, spot:

„Flauw! voor 'n pop!" — maar doet goeiig wat zijn zusje vraagt.

En Nel, sterk door moedertrots, vergenoegt zich met:

„Flauwe jongen!" en vervolgt dan, moederend tot Toosje:

„Wees maar zoet, hoor! ga maar lekkertjes slapen!"

Meteen legt ze poppekind in 't wiegje, knus in 't warme hoekje tusschen de piano en den haard.

Zorgvuldig worden dekentjes ingestopt en gordijntjes toegedaan.

Niek heeft intusschen een schaal met koekjes in 't oog gekregen, de koekjes, die ze ter eere van broer Jo's verjaardag straks bij de thee zullen krijgen, maar, de verleiding is te machtig. Gauw grijpt hij naar 't bord, propt zijn mond haastig vol, zonder eenig plezier dan dat van de verboden vruchten.

Nel, nog bezig, hoort noch ziet, wat er vlak bij haar voorvalt. Behoedzaam kijkt ze even door 't reetje van 't wiegjuist die vertaling over te laten maken! Enfin, 't moet toch .... 't Kan nog net voor zevenen!" En al mompelend neemt hij nog een koekje als troost mee, als hij de kamer uitgaat.

Onder de tafel intusschen stille verbazing, nog grooter: stille verontwaardiging: Jo . . . snoept! Jo, Nieks afgod, die laat naar bed gaat, die al jassen draagt, die boeken leest, waarvan Niek al rilt van griezelig plezier, als hij bij wijze van groote genade eens een plaat mag zien!

De tweelingen zijn verslagen... Hun heele levensbeschouwing valt in duigen: Als zij, de kleintjes, nu nog eens een heel enkel keertje snoepen, maar zoo'n grooten jongen van 't gym!

Niek, mistroostig over de verdwenen koekjes, maar ook 'n beetje gerustgesteld over zijn eigen bedreven kwaad gaat de koekjes inspecteeren: „Hij," (Niek schudt met zijn hoofd in de richting van de deur), „Hij heeft juist die lekkere rose schuimpjes gepakt!"

Nel is Niek als een hondje gevolgd en samen overzien ze de rest van de koekjes: Nel telt twee, vier, zes.... er zijn er nog veel: Aarzelend gaat 't handje naar de schaal, nog aarzelender wordt het teruggetrokken:

„Hier!" en ze stopt Niek 't grootste in den mond. Stappen komen dichter bij vanuit de gang.

de schaal, en glimlachend begrijpend, bergt ze ze voorloopig veilig weg in't buffet.

„Hè..." zucht stilletjes Niek, onder de tafel. Nel zit angstig in elkaar gedoken, door 't gevoel van stout te zijn geweest. en 't is alleen Nieks meerderheid die haar weerhoudt om „het hol" te verlaten.

„Kom, 'k zal het den kinders maar gauw gaan vertellen," praat moeder, als vrouw-die-veel-alleen-is, bij zich zelf en meteen gaat ze rakelings langs de twee holbewoners de deur uit.

Nauwelijks is de deur toe of Niek kruipt, voorzichtig om zich heen glurend uit „het hol" en dan, als hij de omgeving veilig denkt, juicht hij half luid, uit vrees gehoord te worden: „O Nelletje, Nelletje, 't is net een eenzaam eiland! wij zijn Robinson Crusoë met Vrijdag en zij zijn de wilden .... En nu gaan we er op uit om ....."

„... Sst, weg, weg, gauw dan toch, daar komen ze..."

Nel is van verbazing half onder de tafel blijven zitten. Niek kruipt zoo vlug hij kan weer naast haar onder 't kleed. Daar komt Riek, de oudste zus, met hun aanstaanden broer Frits binnen.

Nu begrijpt Nel het spelletje ook. Ze rilt van genot over 't verstoppertje spelen; dat nu heusch niemand weet waar ze zijn! Ze voelt zich als Vrijdag op het eiland.